

ת"פ 17799/08/14 - מדינת ישראל נגד חנוך הינך בקר

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 17799-08-14 מדינת ישראל נ' בקר
בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חנוך הינך בקר

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק והעלבת עובד ציבור - לפי סעיף 288 לחוק.

ע"פ עובדות כתב האישום, ביום 21.06.12 סמוך לשעה 01:00, הגיע הנאשם לכניסה לקבר יוסף בשכם כשבמקום הוצב כח משטרה שעסק בבדיקת אישורי כניסות למתחם. הנאשם ניגש אל השוטר ליאוניד זבורק (להלן: "השוטר ליאוניד") וביקש ממנו לאפשר לו להיכנס למתחם האוטובוסים לקחת חפץ ששכח באוטובוס ונענה בחיוב. בהמשך דחף את השוטר ונכנס למתחם החנייה, השוטר דלק אחריו וביקש ממנו לחזור. הנאשם פנה בחזרה אך נחסם ע"י השוטר, וכעבור שני ניסיונות מצדו לעבור את השוטר שלא צלחו, ירק על השוטר ופגע בצווארו. מיד לאחר מכן, פתח בריצה לכיוון רחבת החניה, כשהשוטר קרא לו לעצור צעק לעברו: "נאצי, עזוב אותי".

2. בישיבת המענה (מיום 29.3.15) כפר הנאשם, באמצעות בא-כוחו, במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, נכח במקום, ניתן לו אישור להיכנס למקום ולאחר מכן נעצר ללא סיבה מוצדקת ע"י שוטרים. באשר ליריקה, אישר שירק אך לא על השוטרים.

יריעת המחלוקת

3. בחקירתו שתק הנאשם. עם זאת מהמענה לכתב האישום וגרסתו בעדותו, ניתן ללמוד שהנאשם אינו חולק על נוכחותו במקום ואף לא על כך שהיה לו דין ודברים עם השוטר אך כופר בתקיפתו אם ע"י דחיפתו ואם ביריקה לעברו וכן טוען כי אושרה כניסתו למתחם, לא הייתה סיבה למנוע כניסתו וכי לא קילל והעליב את השוטר. הנאשם אינו שולל אפשרות שירק במהלך האירוע אך לא לעבר השוטר.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה עתרה בסיכומיה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בהתבסס על עדותו הסדורה של השוטר ליאוניד. עוד סבורה שעדויות השוטרים אילן דניאל וסמיון קלר מהווים תימוכין לזיהוי הנאשם כמי שניסה מספר פעמים במהלך הלילה, להיכנס לרחבת האוטובוסים ללא אישור. עוד הפנתה לכך שהנאשם התחמק בעדותו משאלות רבות בטענה שאינו זוכר על אף שאינו מורגל באירועים מסוג זה, קשר עצמו לאירוע ולכך שדחף דחיפה קלה את השוטר. עוד אישר שירק במהלך האירוע אך לא לעבר השוטר. ב"כ המאשימה הבהיר בסיכומיו שאינם סבורים שהאדם שקיבל אישור מהשוטר לעבור בשער הינו הנאשם אלא אדם אחר, גם אם הדברים מנוסחים באופן שונה בעובדות כתב האישום (פרו', עמ' 34, ש' 11-15).

5. מנגד עתר ב"כ הנאשם, עו"ד קידר, לזיכוי הנאשם. בסיכומיו התמקד בסוגיית הזיהוי, כשסבור שנוכח ההמולה במקום וחוסר הבהירות ביחס למספר האנשים שנכחו באזור המעבר, לא ניתן לקבוע במידת הוודאות המתחייבת כי תוקף השוטר הוא הנאשם. עוד תמה הכיצד לא היו נוכחים שוטרים נוספים באירוע או למצער הבחינו בו, על אף ששהו בקרבת מקום. בנוסף הפנה לנוסח כתב האישום המלמד, לשיטתו, על כך שהמאשימה סברה שלנאשם היה אישור כניסה למקום ועל כן לא פעל להוכחת נתון זה, כשלדידו המאשימה מדברת בשתי לשונות בעניין זה והדבר חייב לפעול לטובת הנאשם.

תמצית פרשת התביעה

6. מטעם התביעה העידו השוטרים אילן דניאל, סמיון קלר וליאוניד זבורק. עוד הוגשה בהסכמה הודעתו של הנאשם (ת/6).

עדות השוטר ליאוניד

7. מעדותו של עד התביעה המרכזי, השוטר ליאוניד, עולה כי במועד האירועים שימש כלוחם ביס"מ ש"י והוצב ביחד עם צוותו וצוותים נוספים באזור צומת תפוח לצורך פעילות אבטחה ופיקוח על מתפללים, שהגיעו לתפילות במתחם קבר יוסף בשכם. הפיקוח כלל כניסת מתפללים בעלי אישור לאזור החניה, עלייתם

לאוטובוסים וליוויים למתחם קבר יוסף. העד מסר שבמהלך הפעילות הלך מכיוון הכיכר לחפ"ק הממוקם בחניה, כשהמעבר לחנייה, שהינה מרחב סטרילי, מתבצע דרך שני שערים, האחד- לאזרחים והשני- לכוחות בטחון. השוטר פנה אל מעבר כוחות הביטחון, שם פגש אזרח שביקש לעבור מאזור החניה הסטרילי לכיכר ואפשר לו. בתוך כך, הגיע הנאשם וביקש להיכנס לאזור החניון אך השוטר סרב לאפשר כניסתו במעבר לכוחות הביטחון. הנאשם דחף אותו והצליח להיכנס לחניון, השוטר רץ אחריו, השיג אותו וניסה לחסום בגופו על מנת למנוע כניסתו. בשלב זה, דחף אותו הנאשם בשנית, ירק עליו ונמלט לאזור המתחם. השוטר דלק אחריו, תפס בתיק שאחז הנאשם, הנאשם נפל ובהמשך נעצר. עוד ציין העד שערך דוח פעולה על האירוע באותו היום (ת/2), וגביית עדותו התעכבה כי הוצב במקום אחר (ת/5 מיום 20.7.14). ביחס ליריקה, הסביר שהנאשם ירק לעבר צווארו באזור צווארון החולצה. בחקירתו הנגדית הבהיר השוטר שהלך לכיוון המעבר לבדו לצורך שתית קפה בחפ"ק, ואפשר מעבר לאזרח אחר שאינו הנאשם מהשטח הסטרילי לכיוון הכיכר. בנוגע לשאלה האם החזיק הנאשם באישור, הבהיר שלא ידע אם החזיק בו, לא היו לו האמצעים לבדוק זאת ומנע כניסתו למתחם החניה הסטרילי במעבר האסור לכניסת אזרחים. באשר לסתירות שונות שנטענו ע"י ב"כ הנאשם בין עדותו לדו"חות שערך (ת/2) ו- (ת/5) שב והבהיר, כי האדם שנעצר הוא שדחף אותו בפשפש המעבר, שירק עליו וקרא לו בקריאות גנאי, היינו הנאשם. עוד ציין שהחלק המשמעותי של האירוע היה יריקת הנאשם לעברו, וכי מדובר באירוע חריג שלא חזר על עצמו בשמונה שנות שירותו במשטרה (עמ' 17, ש' 23-24).

8. כמו-כן העידו השוטר אילן דניאל בעניין ניסיונות לגבות עדות השוטר ליאונד. והשוטר סמיון קלר, חברו של השוטר ליאונד לצוות, סיפר כי לאחר שהנאשם נעצר, זיהה אותו כמי שבתחילת האירועים ניסה להיכנס מספר פעמים לרחבת החניה ללא אישור, וכך הסביר שזיהה את הנאשם מאחר שנתקל בו מספר פעמים באותו הערב **"כשאני רואה בן אדם פעם אחת, ואחרי שעתיים שלוש אני רואה אותו עוד פעם, אני אזהה"** (עמ' 7, ש' 29 וכן ראו: עמ' 8 ש' 8 ו- עמ' 9 ש' 1). פרטיו של הנאשם נמסרו לו ע"י שוטר אחר בתחנה.

פרשת הגנה

9. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. כמו כן, הוגשה אסופת מסמכים שערך השוטר אלון דקל ונוגעת לניסיונות לגבות עדות מהשוטר ליאונד (נ/5). הנאשם סיפר בעדותו, כי הגיע למקום האירוע לצורך ביקור בקבר יוסף, כשלפני כן פנה טלפונית לעמותה העוסקת במתן אישור ביקור במקום, לצורך קבלת אישור. הנאשם הסביר שהגיע למעבר וביקש להיכנס למתחם חניית האוטובוסים. ביחס לסיבת כניסתו מסביר שאינו זוכר מדוע ביקש להיכנס **"אני חושב ששכחתי משהו באוטובוס. אני לא זוכר את כל הפרטים"**, (עמ' 18, ש' 14-16). בהמשך מספר ששוטר תפס אותו, וכשניסה להימלט הגיעו עוד שני שוטרים ואזקו אותו. ביחס לסיבת מעצרו ע"י השוטר ליאונד, מסביר כי **"אולי עמדתי קצת במעבר, ואולי תוך כדי מעבר, הוא הרגיש שאני דוחף אותו או משהו כזה"** (שם, ש' 26), אך **"לא התכוונתי לתקוף אותו בוודאי. יכול להיות שהוא עמד במעבר, וכשעברתי, תוך כדי המעבר הוא הרגיש כאילו דחיפה"**, (עמ' 19, ש' 7-8). הנאשם כופר בכך שקילל את השוטר ובאשר ליריקה משיב כי **"לא היה משהו שירקתי עליו. לא זוכר, זה היה לפני הרבה שנים. אולי סתם ירקתי בצד. לא זכור לי בוודאות"** (שם, ש' 12-13). את שתיקתו בחקירה מסביר בכך שהונחה ע"י אחרים שלא לדבר אך לא זוכר שסירב להזדהות.

דין והכרעה

10. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על כתפי המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר ששמעתי ראיות הצדדים וטיעוניהם, שוכנעתי לקבל את גרסת עדי התביעה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

11. תחילתו של האירוע נשוא כתב האישום, בהגעת הנאשם למתחם החניה בצומת תפוח שבו הוצבו כוחות משטרה, וביניהם השוטרים ליאונד וסמיון קלר, למטרות אבטחת המתפללים, פיקוח ובקרה במהלך ליוויים לתפילות בקבר יוסף. אין חולק, כי כניסה לקבר יוסף לצורך תפילה מחייבת אישור מקדים וכל אזרח שאינו נושא אישור או שמו לא מצוי ברשימות המתפללים המאושרים, אינו יכול להיכנס למתחם הקבר הממוקם בעיר שכם.

12. במקרה שבפניי, שוכנעתי מעדויות השוטרים קלר וליאונד, שהנאשם ניסה להיכנס למתחם האוטובוסים שהסיעו המתפללים למתחם הקבר בלא אישור כנדרש. השוטר קלר זיהה את הנאשם כמי שניסה מספר פעמים לעבור למתחם ללא אישור או בלשונו "להתפלח" ללא הצלחה. גם ניסיון כניסתו של הנאשם דרך פשפש המעבר שנפתח ע"י השוטר ליאונד, מלמד על כך שלא היה מצויד באישורים הנדרשים לצורך כניסתו. חזקה על הנאשם שאם אחז באישורים הנדרשים, היה הולך, כפי שעשו עשרות מתפללים נוספים, בדרך המלך דרך המעבר המיועד לכניסת אזרחים ולא בדרכים עוקפות ומתחכמות. בעדותו בבית המשפט לא תרם כל מידע בעניין זה שהיה בו לחזק טענתו שאחז באישור כניסה.

13. ב"כ הנאשם הפנה לנוסח כתב האישום כשעולה מעובדותיו שהשוטר ליאונד אישר כניסתו למתחם (סעיף 3 לכתב האישום). אמנם התרשמתי מעדותו של השוטר ליאונד, שאותו אזרח שאפשר מעברו מהחניון הסטרילי לאזור הכיכר אינו הנאשם וזאת בניגוד לאמור בכתב האישום (ראה גם השינוי בתזת המאשימה בסיכומיה בעניין זה - עמ' 34 ש' 13-14), אך גם אם אלך כברת דרך לקראת הנאשם ואניח שנשא אישור מתאים, ברי שלא יכול היה להיכנס דרך המעבר שיועד לאנשי כוחות הביטחון אלא דרך מעבר שיועד לאזרחים. בעניין זה אקבל עדות השוטר ליאונד, שלא היו לו כל אמצעים לבדוק האם ניתן לאפשר כניסת הנאשם אם לאו, כך או אחרת, אסורה הייתה כניסת הנאשם דרך המעבר שפתח השוטר.

14. ביחס לאינטרקציה בין הנאשם לשוטר ליאונד דומה שעדותו בבית המשפט צמצמה מעט את המחלוקות העובדתיות. הנאשם אישר שניסה להיכנס דרך המעבר בו עמד השוטר ליאונד ואולי אף נוצר מגע פיזי ביניהם, משניסה להיכנס בשער והשוטר מנע זאת ממנו ועל כן לא מן הנמנע שהשוטר חש שדחף אותו. כמו-כן, אינו שולל אפשרות שירק במהלך האירוע אך לא לעבר השוטר.

15. מצאתי ליתן אמון בעדויות התביעה, בדגש על עדותו של השוטר ליאונד. עדותו הייתה מפורטת וסדורה וניכר

היה שעל אף חלוף הזמן, כארבע שנים, זכר היטב ההתרחשויות המרכזיות וביניהן פתיחת המעבר, דחיפתו ע"י הנאשם, היריקה לעברו והעלבותו, ובהמשך מעצר הנאשם.

16. אינני סבורה, כטענת ההגנה, כי קיימות סתירות מהותיות בין עדות השוטר, דו"ח הפעולה שערך ואמרתו שנגבתה כשנתיים לאחר מכן. אכן, המאשימה סברה שהנאשם הוא שקיבל אישורו של השוטר להיכנס למעבר, אך עיון מדוקדק בדו"ח בצירוף הסבריו הברורים וחד משמעיים של השוטר בעדותו, מלמדים שאין מדובר באותו אדם.

17. מצאתי לקבוע שציר הזמנים הכרונולוגי שמשרטט השוטר בעדותו תואם את שרשם בדו"ח ונאמר בחקירתו, ולפיו מצטיירת התמונה העובדתית הבאה: השוטר עזב את עמדת הבידוק בדרכו לחפ"ק המצוי בשטח החניון הסטרילי. בעודו פותח את המעבר המיועד לכוחות הביטחון, אפשר לאזרח לצאת מהחניון לכיוון הכיכר ובתוך כך הגיע הנאשם למקום וניסה להיכנס ללא אישור. הנאשם אף דחף את השוטר ומימן להיענות להנחיותיו. בהמשך הצליח לעבור על פני השוטר, זה דלק אחריו ובשלב זה הנאשם ירק לעברו יריקה שפגעה באזור צווארו בסמוך לצווארון חולצתו ונמלט. השוטר רדף אחריו, עצרו ע"י אחיזה בתיקו, הנאשם נפל, ובמהלך כבילתו קרא לעבר השוטר "נאצי". השוטר נעזר בשוטר רן לביא לצורך מעצרו של הנאשם והעבירו לתחנה.

18. מעבר לדו"ח המפורט שערך השוטר (ת/2) וחקירתו, שעל אף שנגבתה כשנתיים לאחר האירוע, מתיישבת עם תיאור האירועים בדו"ח, ניכרה אותנטיות בעדותו של השוטר שהאירוע נחרת בזיכרונו נוכח חריגותו הבאה לידי ביטוי ביריקה כלפיו וכינויו כ"נאצי".

19. עוד אינני מוצאת קשיים בשאלת זיהוי הנאשם. השוטר סמיון קלר הציג בעדותו עמדה בהירה וברורה, ולפיה הנאשם הוא מי שניסה מספר פעמים קודם לכן להיכנס ללא אישור לחניון הסטרילי. לא נראה כי התבלבל בין הנאשם לאחר, וחזר מספר פעמים על הסבריו לפיהם זיהה את הנאשם מאחר שהיה ביניהם דין ודברים קודם.

20. הדברים נכונים גם ביחס לזיהוי הנאשם ע"י השוטר ליאונד. בניגוד לנטען ע"י ההגנה, במהלך האירוע שהתמקד באזור מעבר כוחות הביטחון לא הייתה המולה ואף לא התאספו במקום מספר רב של אנשים אלא לכל היותר שלושה: השוטר ליאונד, האזרח הנוסף והנאשם. מאחר שהשוטר עזב לזמן קצר את מתחם הפעילות לטובת הליכה לחפ"ק אך הגיוני הוא שהיה במקום לבדו וללא נוכחות שוטרים נוספים. יתר על כן, עדותו של הנאשם אינה מותירה מקום לספק בשאלת נוכחותו ומעורבותו באירוע הנדון, כשקשר עצמו לניסיון כניסה במקום, לדחיפת השוטר, ליריקה באזור, לניסיונו לברוח, ולבסוף למעצרו. כאמור, המקרה חרוט היטב בזיכרונו של השוטר ליאונד עקב חריגותו וגם לכך אתן משקל.

21. הנאשם הציג בעדותו גרסה עובדתית רזה, מחוררת ולקונית. הגם שהעיד כי זו לו הפעם הראשונה שהגיע לביקור בקבר יוסף, ובפועל מעורבותו הראשונה באירוע מול כוחות הביטחון, לא הציג גרסה מפורטת ובהירה ביחס לנסיבות הגעתו למקום, כיצד הגיע ולמי היה צריך לפנות כדי לקבל אישור. הנאשם נתלה במעין גרסה

מתחמקת שביקש לחזור לאוטובוס לאסוף חפץ ששכח, אך לא זכר מה הוא אותו חפץ ולא ידע להסביר הכיצד מלכתחילה הגיע לאזור האוטובוסים. לא מן הנמנע שהנאשם אימץ את גרסת המאשימה בכתב האישום ועל כן טען ששכח דבר מה בתוך האוטובוס שחנה בחניון הסטרילי. עם זאת, תיאור האירועים ע"י השוטרים קלר וליאוניד, עומד בסתירה לעדותו, כשנראה שהנאשם לא הצליח להיכנס טרם האירוע לתוך האזור הסטרילי, והנאשם אף לא הבהיר בעדותו האם הגיע באוטובוס למקום, או ברכב פרטי.

22. ובכלל, הנאשם השיב במענה למרבית השאלות שאינו זוכר ואינני סבורה שחלופי הזמן בלבד יכול לשמש טעם לכך.

23. הנאשם בחר לשתוק בחקירתו ונוכח הסבריו, לא אזקוף זאת במידה רבה לחובתו. עם זאת, עולה תמיהה מדוע בחר שלא לשתף פעולה בחקירתו ועוד לפני כן עת נעצר, אם אכן החזיק באישור כדין וכל חטאו היה בכניסה ממעבר בלתי מורשה למתחם החניון. הנאשם יכול היה להפנות את החוקרים לגורם שאישר כניסתו למתחם הקבר או להמציא האישור בהמשך לרשויות החקירה. תמיהה זו מתחדדת נוכח טענות ההגנה במשפט לטעויות בזיהוי.

24. גם אם יטען ע"י ב"כ הנאשם שבעובדות כתב האישום לא יוחסה לנאשם כניסה ללא אישור ועל כן לא קמה נחיצות להציג האישור, ברי שבשלבים מוקדמים יותר של החקירה, נראו פני הדברים אחרת, ואת אי הצגת האישור הנטען ע"י הנאשם יש לזקוף לחובתו.

25. הנאשם לא שלל אפשרות שבמהלך ניסיונו לעבור לתוך המתחם נוצר מגע פיזי בינו לבין השוטר שיכול היה להתפרש כדחיפה. מאחר שהשוטר תיאר מגע פיזי דומה, יש בכך כדי לחזק ראיות התביעה.

26. זאת ועוד, בניגוד לנתונים רבים שנשמטו מזיכרונו של הנאשם, הן במענה לכתב האישום והן בעדותו, מאשר כי יכול שירק אך לא לעבר השוטר. חזקה על הנאשם שאם לא נעשה המעשה על ידו, היה כופר בו באופן מוחלט. העובדה שמאשר יריקה במהלך האירוע, אף היא מחזקת עדות השוטר בנקודה מהותית. עוד מאשר הנאשם שנמלט מהשוטר.

27. כן יוסף שגרסת הנאשם, לפיה יצא מאזור החניון וביקש לשוב, נסתרת ע"י עדותו של השוטר קלר שסיפר שהבחין בנאשם עובר לאירוע מנסה להיכנס מספר פעמים לאזור החניה ולא מצליח.

28. אשר על כן מצאתי לקבוע שהתביעה הניחה תשתית עובדתית מספקת שיש בה כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, אני מאמצת עדויות התביעה ודוחה גרסת הנאשם.

29. מעבר לצורך אוסיף, שאין חולק כי מעשיו של הנאשם - דחיפתו את השוטר והיריקה לעברו מגבשים עבירה

של תקיפת שוטר כמפורט בסעיף 273 לחוק העונשין.

30. קביעה דומה אקבע גם ביחס לעבירה של הפרעה לשוטר - הנאשם ניסה להיכנס לאזור החניון בניגוד להנחיית השוטר ליאוניד ובהמשך, דחף את השוטר ונמלט לתוך החניון. בכך הכשיל עבודת השוטר והפריע לתפקודו כדין. קביעה זו תקפה גם אם אניח לטובת הנאשם כי נשא אישור כניסה. אישור זה לא אפשר כניסתו במעבר המיועד לכוחות הביטחון, כל שכן הימלטותו לאחר מכן, ועל כן פעל הנאשם בניגוד להנחיות השוטר ובכך הפריע לעבודתו.

31. לנאשם יוחסה גם עבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, בכך שכנה את השוטר ליאוניד "נאצי". ההגנה לא חלקה על כך שיש בכינוי פוגעני ומפלצתי זה כדי לגבש עבירה פלילית של העלבת עובד ציבור וטוב עשתה. עיון בפסיקה הדנה בסוגיה זו, מלמד על עמדה אחידה, תקיפה ובלתי מתפשרת ולפיה, כינויו של שוטר או חייל הממלא תפקידו כדין בכינוי "נאצי" מהווה פגיעה קשה ומקוממת בעובד הציבור ומשרתי הציבור ככלל, תוך שימוש בזוי ב"מילות קוד היסטוריות אפלות ומרושעות, טעונות עד כאב, עד דמעות, מהן מדיף ניחוחו הנורא של מוות בייסורים ואובדן צלם אנוש" (רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (מיום 2.8.10)).

32. דברים דומים נאמרו ע"י כב' הש' פרוקצ'יה ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.06) :

"המושג 'נאצי' בעידן שלאחר מלחמת העולם ושואת יהדות אירופה מבטא בעיני אדם בן-תרבות את התגלמותה של החייתיות שבאדם; הוא משקף בעיני יהודי, באשר הוא, את שאול התחתיות אליו עשויה להגיע שנאת אדם על רקע תורה גזענית חשוכה, ואת מקור הטרגדיה האנושית הנוראה שהעם היהודי נפל קרבן לה אך לפני מספר עשורים... 'נאצי' בעיניו של יהודי בארץ ישראל מסמל לא רק משטר שהפך גדול אויבי האנושות, אלא את הקשה שבאויבי העם היהודי בכל הזמנים, אשר הוביל קהילות שלמות של יהדות אירופה למשרפות הגזים, רצח בדם קר מאות ואלפים, שנורו אל תוך קברי אחים, הרג תינוקות, נשים וזקנים ללא אבחנה, הרעיב עד מוות את אסיריו במחנות הריכוז, והוביל אותם למותם מקור וממחלות. זהו מושג הנקשר עם רעיון השמדת-עם, שביקש למחוק את העם היהודי מעל פני האדמה; זהו מושג הנקשר עם תורה גזענית המבקשת להכחיד את המשך הקיום האנושי של קבוצות שאינן נמנות על בני ה'גזע העליון'; זהו מושג שקשה למצות את תוכנו המפלצתי במינוחים שגרתיים" (פיסקה 8 לחוות דעתה).

"... עוצמת ההשפלה והביזוי המתלווים לדימוי כזה היא עמוקה, והוא אינו דומה באופיו לכל גינוי אחר, ויהא פוגעני ככל שיהא... אין לו מקום בהתייחסות אדם אל אדם, ובהתייחסות יהודי אל יהודי" (פיסקה 10 לחוות דעתה).

33. בעניינינו, ניתן לומר הדברים בקל וחומר. להתנהגותו הפסולה של הנאשם לא קדמה התנהגות פוגענית כלשהיא מצד השוטר. אדרבא, השוטר לאורך כל הדרך נהג בסבלנות ועל פי הדין עם הנאשם. דבריו לא נאמרו

בעידנא דריתחא, ומקוממת הקלות הבלתי נסבלת שבה אדם יהודי בוחר ללא כל סיבה לכנות שוטר יהודי בכינוי הנורא והשטני מכל.

34. לצד כינויו של השוטר כ"נאצי", בחר הנאשם לנקוט כלפיו באלימות פיזית באמצעות יריקה לעבר צווארו. היריקה כמו גם כינויו של השוטר כ"נאצי" מטרתם הייתה להשפילו ולפגוע בכבודו וניתן היה להתרשם שמעשיו הותירו אותותיהם על השוטר ונחרתו היטב בזיכרונו.

35. **אשר על כן, על יסוד כלל הטעמים שהובאו לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו כדלקמן:**

א. תקיפת שוטר בניגוד לסעיף 273 לחוק העונשין.

ב. הפרעה לשוטר בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין.

ג. העלבת עובד ציבור בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ו, 0909 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד בן הרוש, ב"כ הנאשם עו"ד קידר והנאשם.